

Donna (29) kan niet met al haar nieuwe collega's door een deur

'IN HAAR AANWEZIGHEID VOEL IK ME KLEIN'

Het werk als receptioniste bij een hotel gaat Donna (29) goed af. Ze geniet ervan, behalve als ze moet samenwerken met Saskia, die het werk al jaren doet. Als een strenge kostschooljuf wijst ze Donna telkens op haar foutjes, ook in het bijzijn van gasten, en Donna wordt daar enorm onzeker van.

Al jaren werkte ik bij een partycentrum, maar ik was het doorwerken tot in de late uurtjes beu. Dus toen ik kon solliciteren op een baan als receptioniste bij een hotel in de buurt, deed ik dat meteen. Dolblij was ik toen ik te horen kreeg dat ik de baan had! Ik had er zin in. Veel dagdiensten, soms avonddiensten, maar nooit later dan negen uur 's avonds. Perfect.

Ik werd ontvangen door de manager, Helene, die me voorstelde aan Cindy, die me zou inwerken. Systematisch legde zij me alle werkzaamheden en de regels uit. Het team van receptiemedewerkers was acht man sterk. Eén van de medewerkers, Gino, was er ook op de dag dat ik begon. De anderen zou ik de daaropvolgende dagen ontmoeten. Mijn diensten waren zo ingedeeld dat ik met iedereen wel een keer zou samenwerken in de eerste maand.

Ik vond het leuk, ik had mijn draai snel gevonden. Het enige wat me een beetje tegenviel, was de interactie tussen de collega's. Het was wat afstandelijk. Het viel me op dat er weinig werd gepraat over persoonlijke dingen en dat iedereen na zijn shift meteen naar huis ging. Tijdens pauzes werd er voornamelijk naar telefoonschermpjes gestaard en ook als er tijdens het werk even geen gasten in de buurt waren, bleef het contact oppervlakkig. Bij het partycentrum was dat anders geweest, dat was een grote vriendengroep. Maar ik moest er maar mee leren leven als de band met mijn collega's puur zakelijk zou blijven. Ergens vond ik het ook wel lekker rustig. Saskia leerde ik op mijn derde werkdag kennen. Ze deed me

denken aan een strenge kostschooljuf en boezemde me meteen al een beetje angst in.

Ik besloot mijn eerste indruk naast me neer te leggen en er het beste van te maken. Gewoon doen zoals je de andere dagen ook hebt gedaan, dacht ik, toen ik merkte dat ik zenuwachtig werd van Saskia's priemende ogen. Leuk was het niet, maar gewoon even wennen, hoopte ik.

Het duurde niet lang voordat Saskia verderging dan alleen maar streng kijken. Deed ze tegen de gasten overdreven vriendelijk, tegen mij deelde ze al tijdens onze eerste samenwerking de nodige sneren uit.

'Zo moeilijk is het toch niet?' snauwde ze, toen ik het niet voor elkaar kreeg om een kamersleutel, zo'n plastic kaartje, te activeren.

Ik zei, stoerder dan ik me voelde: 'Je zou me ook even kunnen helpen, want zoals je ziet vind ik het wél moeilijk.'

Haar antwoord was: 'Als je dit al niet kunt na drie dagen, dan kun je je afvragen of je wel op de juiste plek zit.'

De gast die erbij stond, zag ik met gefronste wenkbrauwen naar Saskia kijken. Hij zei niets, maar ik stond intussen met een rood hoofd te prutsen met die kamersleutel.

Nadat de gast was vertrokken, had ik niet het lef om Saskia erop aan te spreken. Ik voelde me zo klein in haar aanwezigheid en ik was al zo onzeker in mijn inwerkperiode. Ik durfde het niet.

Ik werk nu drie maanden bij het hotel en ik vind het werk erg leuk, ook al is het een team waarin iedereen behoorlijk

op zichzelf is. Iedereen is wel vriendelijk en inmiddels ook lovend over het werk dat ik doe en hoe ik dat doe. Behalve Saskia. Altijd als ik met haar samenwerk, doet ze altijd vervelend. Waarom? Ik heb echt geen idee. Het maakt me onzeker en ik voel me klein in haar aanwezigheid.

Ik heb bij een paar collega's eens geprobeerd te polsen hoe zij over Saskia denken. Ben ik misschien te gevoelig? Ligt het aan mij, of doet ze het bij anderen ook? Ik kreeg geen echt antwoord. 'Saskia is Saskia', zei Cindy bijvoorbeeld, terwijl ze haar schouders ophaalde en zich van me af draaide. Later probeerde ik het bij Gino. Hij keek me diep in de ogen en zei: 'Als jij weet dat je je werk goed doet, dan is het gewoon oké.' Maar op wat ik eigenlijk tegen hem zei, namelijk dat Saskia zich zo onaardig gedraagt tegenover mij, ging hij niet in.

Met mijn collega's kan ik er dus niet over praten en dus voel ik me daarin wel alleen. Als ik zie dat ik met Saskia ingeroosterd sta, ga ik met buikpijn naar mijn werk. Dus zei mijn vriend dat ik met Helene moest praten. Ik heb erover nagedacht, maar dat voelt niet goed. Dat lijkt op roddelen, en dat over iemand die al jaren in het bedrijf zit! Dat kan ik als nieuweling toch niet maken? Tegen Saskia zeggen wat haar opmerkingen met me doen, durf ik niet. Ik weet zeker dat ze me met de grond gelijk maakt. Maar het ontnemt me tegelijkertijd mijn werkplezier en ik ben bang dat ik een keer in huilen uitbarst in het bijzijn van gasten, dus ik moet er wel iets mee. Of gewoon maar doorgaan, hopen dat het niet escaleert en hopen dat ze wat vriendelijker gaat doen? ■